

Popis události, výzkumník je aktérem pouze mimoděk

Tady už přicházím na řadu samotný popis hlavní události. Šla jsme z kuchyně, když v tom mě zastaví jedno z dětí (Tereza R.), že na dívčích záchodech je jedné slečně (Jana R.) ode mě z oddílu zle. Jdu se tedy podívat, co se děje. Je zhroucená na zemi pod umyvadly, špatně dýchá (plytce, povrchně, jako by topila). Přiložím ruku na čelo, má horečku. Říká, že jí bolí hlava, zima a nemůže dýchat. Svlékám mikinu – donutím ji si ji obléci.

Pokusím se jí dopravit na marodku. Kolabuje mi po pár krocích. Nechávám ji sedět na trávě, hlídá mi ji Tereza. (*strach, naprostá bezmoc, úplně se vykourili z hlavy všechny poučky ze zdravotnických kurzů*) Mezitím přináším obklad na hlavu, pití. Neustále si mi stěžuje na žížeň. Dávám ji napít. Mezitím jeden z vedoucích zjišťuje, že se něco děje, odnese mi ji na marodku a donáší spacáky, abychom ji zachumlali a nebyla jí zima.

Volali jsme zdravotní sestru, ta nebere v nemocnici telefon. Jana však stále nemůže dýchat. Zkoušíme ji nechat sedět, v leže dýchá ještě hůř, snažím se ji uklidňovat (*co jiného než opakovat to bude dobrý*). *Pocity – vyplašená jsem možná víc než ona, při rekapitulaci zkušenosti si říkám, zda-li jsme si ten strach tak trochu nepředávali navzájem, a proto se mi uklidňování nedařilo. Celá zmáčená od obkladů, pro které mi skákal jeden vedoucí, jsem se ji pokoušela donutit pít, ale tvrdila, že nemůže ani brčkem.*

Vyrovnané situace – výzkumník vs. událost

Jako dárek za úspěšnou maturitu jsme si nadělily výlet do Bretaně, západní části Francie¹. Naše skupinka se skládala ze tří devatenáctiletých slečen. Do městečka Lorient, který je na jihu Bretaně jsme přijely na festival keltské hudby². V Lorientu jsme chtěly zůstat asi 2 dny. Vzhledem k tomu, že byla polovina srpna, nezajišťovaly jsme si žádné ubytování. Předpokládaly jsme, že se vyspíme pod širákem někde v parku, nebo, že nepůjdeme spát vůbec. **Po příjezdu do Lorientu byla nálada naší skupinky rozverná – těšily jsme se na muziku, na moře (Lorient je přístavní městečko) a v neposlední řadě na noc v parčíku s vínem. Je třeba dodat, že charakteristickým znakem naší skupinky byla velká naivita a hluboká neinformovanost** (nezjišťovaly jsme si, jaké v Lorientu bývá počasí, neměly jsme mapu a nevěděly jsme, kde je kavárna, ve které má hrát kapela Bran³, **kvůli které se vlastně celý výlet do Lorientu konal**). Když jsme vystoupily v Lorientu z vlaku, tak mrholilo. Jako první jsme potřebovaly najít toalety. Systém záchodků na nádraží jsme nepochopily (**nesnáším francouzské samosplachovací a samočisticí záchody**), a tak jsme šly hledat jinač.

Událost jako reflexe pocitů/vývoje výzkumníka

V létě 2008 pro mě byl nejdůležitější událostí zápis do prvního semestru na nové škole. Celé tyto prázdniny a také tato událost pro mě byly důležitým mezníkem v životě a přechodovým rituálem z jednoho období do druhého. Bylo to období mezi „středoškolačtím“ a „vysokoškolačtím“, mezi flákáním se a nesnášením školy a přípravou a těšením se na školu jinou, mezi naprostou nezodpovědností a následnou až přehnanou zodpovědností. Ten

¹ http://roveri.wulf.cz/kronika/bretan_2003/mapa%20cesty.JPG

² www.festival-interceltique.com/

³ www.bran.eu.cz

přechod nebyl ani tak tím samotným aktem, tedy podpisem papíru a následním přijetím úřednice a podstrčením jiného papíru, který stvrzoval že jsem opravdu studentka toho a toho oboru. Šlo spíš o symbolickou záležitost, uvědomění si, že nastává nová životní situace. Ten den jsem se probudila s kocovinou. To je tak normální a častá záležitost, že rozhodně nepatří zrovna mezi situace, které bych si pamatovala o třičtvrtě roku později, ale protože byla spojená s jinou, důležitější událostí, pamatuji si to přesně. Bylo mi zle, chtělo se mi zvracet a venku (i uvnitř školy) bylo hrozné teplo. Do dané učebny jsem přišla ještě jako nezodpovědná osoba. Prošvihla jsem začátek, když jsem zápasila s automatem na kafe, neměla jsem tužku, spala jsem u přednášky o požární bezpečnosti a špatně jsem vyplnila jakýsi formulář.